Арнаудов, Михаил

Михаил Арнаудов

Българинът *Михаил Арнаудов*

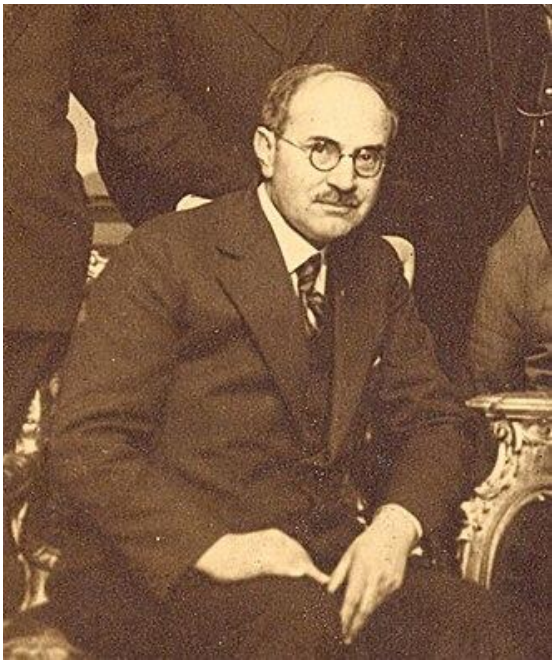

Михаил Арнаудов. 1933 г.

Име по рождение	Българин *Михаил Петров Арнаудов*
Дата на раждане	5 октомври 1878 г. [1]
Място на раждане	• Русе , Княжество България
Дата на смъртта	18 февруари 1978 г. [1] (99 години)
Място на смъртта	• София , България

Държава	• България
Професия	етнолог , филолог , литературен историк
Място на работа	• Софийски университет • Народен театър „Иван Вазов“
Алма матер	• Софийски университет (1898 г.) • Карлов университет
Академична степен	професор
Награди и призи	

Медийни файлове в Wikimedia Commons

Михаил Петров Арнаудов (5 октомври 1878 , Русе - 18 февруари 1978 , София) - български учен, фолклорист, литературен историк. Академик на Българската академия на науките.

Семейство

Баща: Петър Сибинов Арнаудов, търговец. Майка: Друмка Панова. Братя: Димитър (работил в община Русе, бил неин главен секретар), Илия (оперен директор, един от първите български музикални директори, първият режисьор на опери на Рихард Вагнер в България). Съпруга: Стефанка. Деца: Асен (икономист), Златка (пианистка), Петър (учител по музика).

Образование

Завършва държавната мъжка гимназия „Княз Борис“ в Русе и Висшето училище в София (бъдещият Софийски университет; 1898 г.), където учи славянска филология, ученик на професор Иван Шишманов . Специализира в университетите в Лайпциг и Берлин (1898-1900 г.) и Прага (1903-1904 г.), където получава докторска степен по философия, славянска филология и индология (тема на дисертацията: „Български народни ордени“).

Научна и педагогическа дейност

Бил е учител в гимназиите във Видин , а от 1901 г. в София. От 1907 г. е заместник-директор на Народната академия в София. От 1908 г. е редовен доцент, от 1914 г. извънреден професор, от 1919 г. редовен професор по сравнителна литературна история, през 1921-1922 г. е декан на историко-филологическия факултет, през 1935-1936 г. е ректор на Софийския университет. През 1926 г. е директор на Народния театър. През 1923-1927 г. и 1931-1933 г. е председател на Съюза на българските писатели . Бил е президент на Българската академия на науките. Бил е член на Литературната академия „Петефи “ (Унгария) и почетен доктор на университетите в Хайделберг (1936 г.) и Мюнстер (1943 г.). Бил е член на масонската ложа „Светлина“.

Автор на множество монографии, посветени на видни личности на българската култура - Паисий Хилендарски , Неофит Бозвели, Васил Априлов, Иван Селимински , Георги Раковски, Любен Каравелов . Изучавал е произведенията на класици на българската литература - Иван Вазов , Пейо Яворов, Кирил Христов, Йордан Йовков, Димчо Дебелянов и др. Изучавал е народната поезия, един от основоположниците на съвременната българска етнография. Привърженик на културно-историческия метод в литературната критика. През 1925-1943 г. - редактор на списание "Българска мисъл". Издава библиографско издание "Български писатели " (т. 1-6 , 1929-1930 ; 2003-2004) .

Политическа дейност и репресии

От 1 юни до 2 септември 1944 г. е министър на народното просвещение в правителството на Иван Багрянов . Арестуван е след преврата от 9 септември 1944 г. За участието си в правителствена дейност е осъден от т. нар. Народен съд през 1945 г. на 15 години затвор. В затвора превежда от френски език и подготвя издание на произведенията на Иван Вазов. Освободен е от затвора през 1947 г. Изключен е от Българската академия на науките (възстановен през 1961 г.).

В памет на Арнаудов

Средно училище в София носи името на академик Арнаудов. В Русе се провеждат „Арнаудовски четения“.

Произведения

- Български народни празници. (1918).
- Откраднаха Марко от народната поезия. (1918).
- Студиа в България ще открият и легенди. (1920 -1924).
- Отклонение в литературната наука. Задачи. История. Модерно състояние. (1920).
- Психология върху литературното творчество. (1931).
- Есета върху българския фолклор. (1934).

- Творци на българското възраждане. (1940 г.).
- Основи на литературната наука, 2-ро издание (1942).
- Иван Вазов, 2-ро издание (1944).
- Из търбуха и поезията за Иван Вазов. (1958 г.).
- Яворов. Личност, творчество, храна. (1961).
- Психология върху литературното творчество, 2-ро издание (1965 ; руски превод, 1968).
- Пей и юнаци по български възраждае. (1965 г.).
- Г. С. Раковски (1967).
- Веркович и Веда Словена. (1968 г.).

Бележки

1. Михаил Арнаудов // Proleksis enciklopedija, Opća i nacionalna enciklopedija (хърватски) - 2009.